

Peter Bero

NIKTO NEPRÍDE

Peter Bero
NIKTO NEPRÍDE

Peter Bero

Nikto nepríde

Venované slovenským učiteľom.

Táto kniha nezmení váš život, ale ukáže vám, ako si ho môžete zmeniť sami.

Jazyková spolupráca: Lenka Kunová

Redakčná spolupráca: Zuzana Berová

eKnihu zostavil: Tibor Repček

eVydavateľ: [Druska Books](#)

ISBN: 978-80-89646-68-5

Nikto nepríde

Sme bábätká a vieme, že stačí malý náznak a každý v okolí nám príbehne na pomoc. Sme deti a rýchlo sa naučíme, že stačí trochu plaču, aby nám ktokoľvek pomohol. Máme vek na pubertu, ba aj viac, ale prinajmenšom rodičia sú vždy pripravení prísť a pomôcť nám s riešením našich problémov. Roky pribúdajú a my máme stále kdesi v podvedomí presvedčenie, že ak sa ocitneme v ťažkostiach, niekto by mal prísť a pomôcť nám. Veci okolo nás nefungujú, ako by mali – niekto by mal prísť a vyriešiť to. Nie sme spokojní so svojím platom – mal by prísť niekto, kto nám ho zvýši. Nepáči sa nám minister – niekto by mal prísť a vymeniť ho.

Realita je však iná. Nikto nepríde. Čím skôr to pochopíme, tým skôr budeme mať život vo vlastných rukách. Iba my sami môžeme a máme meniť veci v našom živote, my sami môžeme rozhodovať o zmenách v našom okolí. Ale musíme tomu veriť a začať. Najlepšie hneď. Lebo – verte mi – nikto nepríde.

Milý príbeh o míli

Milujem príbeh o Rogerovi Bannisterovi. Bolo to v roku 1954, keď padla jedna z najslávnejších hraníc, ktoré sa v športe občas objavujú. Roger Bannister ako prvý človek zabehol míľu za menej ako štyri minúty. A to v období, keď sa už všeobecne verilo, že taký výkon nie je v silách ľudského tela. A zrazu – Roger to dokázal.

Je veľmi zaujímavé, že jeho rekord prežil iba 46 dní! V priebehu nasledujúceho roku zabehlo míľu pod štyri minúty ďalších 37 bežcov! A nasledujúci rok prekonal „neprekonateľnú“ hranicu asi 300 ľudí. To, o čo sa roky beznádejne pokúšali, sa zrazu stalo bežnou záležitosťou. Ako je to možné? Veď ľudské telo sa nemohlo tak náhle zmeniť. Muselo sa zmeniť niečo iné.

Tajomstvo je skryté v jedinej, ale podstatnej veci: Roger Bannister veril, bol presvedčený o tom, že to dokáže. Ostatní uverili tomu, že sa to nedá. Kým iní pokladali štyri minúty za neprekonateľnú hranicu, on vnímal štyri minúty iba ako hociktorý iný čas. Jednoducho trénoval a zlepšoval svoje výkony. Nevidel dôvod, prečo by jeho napredovanie malo

byť obmedzené nejakou hranicou. Preto bol Roger ten, kto to dokázal – pretože veril, že to dokáže. Tým sa líšil od ostatných.

Prečo mám teda tak rád tento príbeh? Ved' nielen mne, ale aj väčšine z nás je beh na jednu míľu na míle vzdialený. Pri meraní uprednostňujeme metre a pri behaní dávame prednosť kratším vzdialenostiam. Napriek tomu je tento príbeh aj pre nás veľmi poučný. Hovorí nám o tom, že našou najväčšou prekážkou nie sú naše fyzické schopnosti. Našou najväčšou prekážkou sú naše postoje, naše myšlienky, jednoducho – naša psychika.

A nemusí ísť práve o beh. Všetci sme si v živote vytvorili, vymysleli nejaké hranice. Každý z nás občas hovorí o neprekonateľných prekážkach. Nieкто je presvedčený, že sa nikdy nenaučí po anglicky, lebo on jednoducho nie je na jazyky. Iný nemá bunky na matematiku. Mnoho žien nikdy nezatlčie klinec v presvedčení, že by to nedokázali. Vy určite tiež môžete pridať niečo svoje. A najhoršie je, že všetci majú pravdu. Pretože ak nieкто sám seba presvedčí, že niečo nedokáže, tak to naozaj nedokáže. A v tom sú tieto presvedčenia nebezpečné. Dobrá správa je, že tak ako nič na svete, ani tieto naše presvedčenia nie sú nemenné a môžete ich zmeniť. Takže dobrá rada: čím skôr tie svoje „zlé“ presvedčenia nájdite a nahradte ich „dobrými“. Naučím sa angličtinu, naučím sa na písomku a zatĺcť klinec je predsa malina.

Pretože platí: ak v čokoľvek budete veriť, tak to dokážete.

Pre zmenu o zmene

Tak sme sa rozhodli pre zmenu mobilného operátora. Začalo to nádejne. Už po niekoľkých návštevách predajných miest oboch operátorov (fakt ich nebolo ani päť) a vypočutí si množstva často protichodných informácií o tom, čo musíme spraviť, sme sa vybrali na dovolenku, kde sa nám v prímorskej pohode podarilo vykonštruovať z týchto informácií postup, ktorý by mal viesť k želanému cieľu. Hneď na začiatku septembra sme vyplnili potrebný formulár a prvý operátor nás ubezpečil, že môžeme byť pokojní, rozhodne to nebude nejako rýchlo.

Nasledovala etapa potvrdzovacích SMS a telefonátov, v ktorých sme neustále opakovali, že naozaj chceme, čo chceme a čo sme už potvrdili, že chceme. Túto komunikačnú etapu vystriedalo najskôr obdobie nefungovania nášho telefónu (vraj omylom) a potom obdobie pokoja, v ktorom sme si predstavovali tímy ľudí u obidvoch operátorov, ako vo dne i v noci upravujú zložité technické zariadenia, ktoré vlastnia, aby dokázali zvládnuť túto extrémne náročnú, riskantnú a zriedkavú operáciu! Čo je proti tomu taký štart kozmickej lode, ktorý trvá sotva pár minút.

Naše predstavy však boli mylné. Po pár týždňoch sme v pochmúrnych podvečerných hodinách dostali SMS, v ktorej nám náš operátor lakonicky oznámil, že naša žiadosť o prenos čísla bola stornovaná.

Ďalej to už veľmi skrátim. Celý proces sme museli absolvovať ešte raz od začiatku, od podania žiadosti. Opäť nám telefón po nejakom čase prestal fungovať, opäť sme sa dozvedeli, že ani jeden operátor s ním nič nespravil, opäť došlo k zázraku a po pár hodinách od týchto telefonátov bol opäť funkčný. Aby som nezabudol – po dvoch mesiacoch sa celá operácia podarila.

V takejto situácii si uvedomujem, aké je to šťastie, že keď chcem zmeniť sám seba, záleží to iba na mne. A človek by sa mal chcieť meniť, presnejšie zlepšovať sa. Na prvý pohľad pozitívne myslenie – spokojnosť so sebou – skrýva pascu ustrnutia. Každý deň si preto položte otázku: čo som spravil(a) pre svoj ďalší rast, čo som sa naučil(a), k čomu som prispel(a)? Keďže teraz čítate tento text, určite váš deň ešte neskončil. Takže sa na chvíľu zastavte a rozhodnite sa – aspoň jedna malá zmena k lepšiemu. Hneď teraz. Čo to bude?

Učiteľ osobnosť I

Poznám pani učiteľku, ktorá je škole a deťom odovzdaná celou dušou. Pre ňu dokonca nie sú žiadnym problémom ani vzorne vyškrtané katalógy a dokonale vyplnené tlačivá, ktoré sa akési naivné duše pod zámienkou debyrokratizácie školstva pokúšajú zrušiť. Jej prípravy na hodinu sú dokonalé, slidy na meotar môžete ešte aj dnes, v dobe interaktívnych tabúl, dátových projektorov a tabletov zobrať a učiť podľa nich na ľubovoľnej planéte. A napriek tomu ju jej žiaci neobdivujú, nie sú jej hodinami nadšení a nespomínajú si na ňu ako na človeka, ktorý významne ovplyvnil ich životy. Prečo?

Chýba jej totiž jeden podstatný rozmer – nie je osobnosťou. Stala sa obeťou svojho nadšenia pre školu, venovala jej všetku svoju energiu. Nepoznala jedno z dôležitých pravidiel života: pracuj viac na sebe ako na svojej práci. Pretože viac ako dodržiavaním školských či štátnych vzdelávacích programov, alebo vzorne vedenou dokumentáciou ovplyvňujete žiakov svojou osobnosťou, svojou životnou filozofiou, svojimi ľudskými kvalitami. Preto vždy majte v prvom rade na mysli svoj osobný rozvoj.

Na záver ešte raz: pracuj viac na sebe ako na svojej práci.
Bud' každý deň väčšou a väčšou osobnosťou.

Dve percentá

Pamätám si, ako som vždy v auguste trávil dni premýšľaním, ako rozplánovať učivo tak, aby som stihol odučiť každú vetičku z učebnice. Ved' ako by som mohol pustiť do života niekoho, kto neovláda každý vzorec a poučku z mojich (úplne najdôležitejších) predmetov!

Postupne som prestával byť taký dôsledný. Občas som nejakú tú vetičku, neskoršie aj stránku preskočil a ajhľa – nič sa nestalo. Dnes som zvlášť hrdý na to, že som raz vynechal celú učebnicu, aj keď musím priznať, vtedy som sa dosť trápil, či som tým mojim žiakom neublížil. Nedávno som sa stretol s jedným z nich, primárom veľkého oddelenia vo veľkej nemocnici. Mal som nutkanie, ale nenašiel som odvahu spýtať sa ho na to. Za všetkých jeho pacientov však dúfam, že mu neznalosť Poincaré-Bendixsonovej vety pri operovaní príliš neprekáža.

Dnes som počul výsledky výskumu, ktorý robili v štátoch Európskej únie: Pri prijímacích pohovoroch do zamestnania sa iba v 2 % prípadov zaujímajú o to, aké vedomosti ste získali v škole. Iba v dvoch percentách! Hľa, aj štatistika

potvrdila to, o čom som už dnes presvedčený. V školách učíme veľmi, veľmi veľa neužitočných vecí. Takže, prosím, pred vstupom do triedy si vždy pripomeňte, že to podstatné, čo môžete a máte svojim žiakom odovzdať, nie sú letopočty, naspamäť naučené fakty či vzorce. Tie im v živote len málo pomôžu. Odovzdajte im radšej váš pohľad na svet, vaše životné skúsenosti, odtlačok vašej osobnosti.

O milovaní

Všetci poznáme „miluj bližneho svojho ako seba samého“. Ale ako pri každej múdrosti, aj túto čítame, hovoríme, ale príliš sa nad ňou nezamýšľame. Koľkokrát za deň si sami sebe niečo vyčítame? Koľkokrát nie sme so sebou spokojní? Akí sme kritickí k svojej postave, k svojim schopnostiam, koľko chýb dokážeme nájsť na všetkom, čo sme práve dokončili? Keď si to všetko zrátate, tak to veru nevyzerá na veľkú lásku k sebe.

Nuž a keďže milujeme bližneho ako seba, rovnako sa správame k deťom, kolegyniam, rodine a vôbec ku všetkým. A ani si to neuvedomujeme. Preto navrhujem, nech sú najbližšie týždne týždňami lásky k sebe. Budte chvíľu egoisti a ukážte všetkým, že sa máte radi. Kúpte si šaty, na ktoré ste doteraz nemali. Kúpte si knihu, ktorú veľmi chcete čítať, ale zdá sa vám príliš drahá. Chodte ku kozmetičke, do kina, na dvojdennú túru, alebo na hodinovú prechádzku. Urobte čokoľvek, čo ste doteraz odkladali. Len nech vás to poteší. Prestaňte sami seba kritizovať, vymažte zo svojho slovníka frázy ako „ja krava“, „ja blbec“, „to som zase spackala“ a podobné – každý má tú svoju. Radšej uznajte, že aj tá vaša

postava sa dá prežiť, pripomeňte si, že všeličo viete vynikajúco, ak nie dokonca najlepšie na svete.

Zrazu uvidíte, že všetci okolo vás sú stále lepší a lepší. A čo viac môžeme chcieť?

Sánka dolu, šéfe

Ak nesúhlasím s nejakým štátnym sviatkom, tak je to Deň ústavy. Podľa mňa mal byť niekedy úplne inokedy. Pre mňa totiž prvý september navždy bude tým najväčším sviatkom – Začiatkom školského roku. Vždy som sa naň veľmi tešil a veľmi chystal. Ved' prvý dojem, ktorý učiteľ zanechá, je veľmi dôležitý. Mám preto pre vás niekoľko tipov:

- oblečte si niečo krásne (pre šťastie nech je aspoň maličkosť nová)
- usmievajte sa
- majte presne premyslené, čo povieť
- nehovorte deťom, aký bude tento školský rok, ale spýtajte sa ich, aký by ho chceli mať, čo by ich bavilo, čo by navrhovali, prečo by radi chodili práve do vašej školy

- vystupujte pokojne, sebavedome, sebavedome a sebavedome

Viem, že podstatné je to, čo viete, ale urobte tentoraz výnimku a zapôsobte na nich svojím vzhlľadom, vystupovaním a sebavedomím. Nech si po vašom odchode povedia: „Sánka dolu, šéfe – tak táto (tento) ma môže učiť! To bude dobrý rok.“

A ja sa budem motať popri školách a počúvať, ako sa deti rozprávajú, akí skvelí učitelia ich budú tento školský rok učiť.